

och-teatr

FUNDACJA KRYSZYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

RICHARD O'BRIEN'S

**THE
ROCKY HORROR
SHOW**

PRZYCHODZISZ
NA WŁASNĄ
ODPOWIEDZIALNOŚĆ

RICHARD

**THE ROCKY HORROR
SHOW**

SW

Rocky Horror

MUSICAL W

Muzyka, libretto i teksty piosenek: RICHARD O'BRIEN

Przekład libretta: MICHAŁ RONIEM

Polskie teksty piosenek: ANDRZEJ OZGA

Reżyseria: TOMASZ DUTKIEWICZ

Choreografia: SYLWIA ADAMOWICZ

Scenografia: WOJCIECH STEFANIAK

Kostiumy: ZOFIA DE INES

Światło: PIOTR PAWLIK

Kierownictwo muzyczne: GRZEGORZ JABŁOŃSKI

Przygotowanie wokalne: ALDONA KRASUCKA

Asystent scenografa: MAŁGORZATA DOMAŃSKA

Producent wykonawczy: MAGDALENA JAWORSKA

PREMIERA W OCH-TEATRZE

O'BRIEN'S

Company Limited

2 CZĘŚCIACH

OBSADA:

FRANK'N'FURTER,

naukowiec i eksperymentator: **TOMASZ DUTKIEWICZ
ANDRZEJ SKORUPA**

JANET,

młoda i niewinna: **ANETA TODORCZUK-PERCHUĆ
ANNA WODZYŃSKA**

BRAD,

młody i niewinny: **KAMIL DOMINIAK
KAMIL KULDA**

RIFF RAFF,

garbaty kamerdyner: **TOMASZ BACAJEWSKI
GRZEGORZ PACANOWSKI**

ROCKY,

ideał, dzieło Franka: **WOJCIECH MICHALAK
MACIEJ RADEL**

MAGENTA,

demoniczna pokojówka: **ANNA OBERC
MARTA WIEJAK**

COLUMBIA,

osobista grupie Franka: **DOMINIKA GUZEK
AGNIESZKA WAJS**

EDDIE, gwiazda rocka, i DR SCOTT, naukowiec:

KRZYSZTOF BRODA-ŻURAWSKI / BŁAŻEJ OLMA

NARRATOR,

ekspert kryminolog: **RAFAŁ BRYNDAL**

**FANTOMY: ANNA ANDRZEJEWSKA, JUSTYNA BANASIAK, ANNA SZYMONIAK
MAGDA ŻEBEREK, MARIUSZ BOCIANOWSKI, JAROSŁAW DERYBOWSKI,
JAKUB KONIECZNY**

JAK ZAPĘTLIŁ SIĘ CZAS,

czyli kilka słów historii

Mimo że *The Rocky Horror Picture Show* to najdłużej wyświetlany w kinach film w historii, a *The Rocky Horror Show* należy do najbardziej znanych musicali na świecie, oba tytuły raczej nie pojawiają się w popularnych na amerykańskim rynku poradnikach pod hasłem „Jak odnieść sukces w showbusinessie?”. Przyczyna tego jest prosta: ktoś, kto chciałby pójść w ślady Richarda O'Briena oraz jego współpracowników, z prawie stuprocentowym prawdopodobieństwem zrobiłby spektakularną klapę. Nic tu bowiem nie odbyło się jak należy. Nie zatrudniono wielkich gwiazd, jak ognia obawiano się wielkich teatralnych przestrzeni, musical w Stanach Zjednoczonych debiutował nie na Broadwayu, lecz w Los Angeles, a – co jest największym paradoksem – historyczny sukces filmu wziął się właściwie z klęski, jaką poniósł zaraz po wejściu na ekrany. Richard O'Brien – autor muzyki, tekstów piosenek i libretta *Rocky'ego* – urodził się wprawdzie w Anglii, ale dzieciństwo i wczesną młodość spędził w Nowej Zelandii. Niewiele zresztą brakowało, by przyszedł aktor i kompozytor zamiast na scenie, wylądował na farmie – rzuciwszy szkołę w wieku piętnastu lat, rozpoczął korespondencyjny kurs... młeczarza. Terminował również jako fryzjer i szklarz. Nudną egzystencję na nowozelandzkiej prowincji urozmaicał sobie przede wszystkim chłonąc jeden za drugim filmy klasy B w miejscowym kinie oraz wertując namiętne komiksy.

W 1964 roku postanowił postawić wszystko na jedną kartę i wyjechał do Londynu. Miał wtedy dwadzieścia dwa lata. Początkowo miał się najrozmaitszych zajęć – był m.in. kierownicą ciężarówki – aż wreszcie przekroczył swój życiowy Rubikon i załapał się do branży filmowej jako kaskader. Przydały się umiejętności zdobyte w dzieciństwie na nowozelandzkiej farmie, O'Brien specjalizował się bowiem w jeździe konnej i właśnie jako jeździec wystąpił w 1966 roku w parodii westernu *Kowboju, do dzieła! (Carry on, Cowboy)* ze słynnej swego czasu serii. Najwyraźniej załapał na

planie artystycznego bakcyła, bo już wkrótce zapisał się na kurs aktorstwa, który zresztą finansował pracując jako... śmieciarz. Czasy, jak widać, były dla młodych aktorów ciężkie, choć z drugiej strony ferment końca lat 60. XX wieku sprawiał, że łatwiej można było przeskoczyć z artystycznego undergroundu prosto do mainstreamu. To czasy wielkich odkryć i spektakularnych karier, dość wspomnieć, że w kręgu ówczesnych londyńskich znajomych – czy może znajomych znajomych – O'Briena można odnaleźć takie osobistości, jak chociażby Freddie Mercury. Tak czy inaczej, w końcu i Richard rozpoczął mozolną wspinaczkę po szczeblach teatralnej kariery, występując w takich spektaklach jak objazdowa wersja *Hair* – w jego zespole poznał swoją żonę, Kim Wong, oraz Tima Curry'ego, późniejszego Frank'N'Furtera w pierwszej odsadzie *RHS* – czy londyńska produkcja *Jesus Christ Superstar*.

To właśnie dzięki temu ostatniemu musicalowi narodził się *The Rocky Horror Show*. Londyńskiego *Jesusa* reżyserował Jim Sharman, autor sukcesu wersji australijskiej. O'Brien grał w chórze, kiedy jednak zmiennik występującego jako Herod Paula Jabary złamał nogę, wystartował w przesłuchaniach do tej roli. Zinterpretował ją zupełnie inaczej niż poprzednik i zamiast uroczego stepującego wesołka zaproponował gwiazdę rockandrolla w stylu Elvisa. Występ nie spodobał się producentom i kariera O'Briena jako Heroda skończyła się na jednym wieczorze. Aktor uniósł się honorem i w ogóle zrezygnował z udziału w produkcji. To wtedy napisał kilka piosenek, które pojawiły się później w *RHS*. Wkrótce miał okazję zaprezentować je Jimowi Sharmanowi, który, ponoć odczuwając wyrzuty sumienia z powodu nieszczęsnej przygody O'Briena z Herodem, zaprosił go do udziału w spektaklu *The Unseen Hand (Niewidzialna ręka)* w maleńkim, liczącym zaledwie sześćdziesiąt foteli, teatrze Upstairs, prowadzonym jako scena eksperymentalna przez słynny Royal

Court Theatre. O'Brien w czasie pracy przedstawił reżyserowi swoje próby, które bardzo go zainteresowały. Natychmiast powstał pierwszy zarys scenariusza, w którym początkowo występowała rama w postaci małego chłopca oglądającego telewizję i prezentującego widzom narratora. O'Brien skleił z tego materiału musical, który opatrył tytułem *They Came From Denton High* (*Przybyli z Denton High*). Zaplanowano premierę w Upstairs i artyści zaczęli szukać pieniędzy na realizację.

Producentem musicalu został związany z Royal Court Michael White, jeden z tuzów ówczesnego londyńskiego świata teatralnego, producent takich przebojów na West Endzie jak *Oh! Calcutta* czy *Dwaj panowie z Werony*. Zainwestował w *Rocky'ego* około dwóch tysięcy funtów. O'Brien wspomina, że dwieście funtów wydano na kostiumy, a całą scenografię zbudowano za funtów... sześćset. Obsada

dysponowała tylko jednym mikrofonem, który podawano sobie z ręk do rąk. Laboratorium Franka zbudowano ze starej lodówki. Libretto liczyło początkowo zaledwie cztery strony, reszta powstawała w czasie prób, podobnie jak spora część piosenek, m.in. *Time Warp* i *Touch Me*, dodane tuż przed próbą generalną. Jim Sharman zmienił też tytuł musicalu na obecny.

Premiera, po dwóch pokazach przedpremierowych, odbyła się 19 czerwca 1973 roku. Frank N'Furtera zagrał Tim Curry, sam Richard O'Brien – Riff Raffa, Magentę – Patricia Quinn (to jej usta pojawia się później w czołówce filmu), Little Nell – Columbię, pierwszą Janet była Julia Covington (zastąpiona później przez Belindę Sinclair), a Bradem – Christopher Malcolm. Narratora kreował Jonathan Adams. Choć we wspomnieniach zarówno realizatorom *RHS*, jak i występującym w nim aktorom zdarza się twierdzić, że przypuszczali, iż pracują

nad hitem, w rzeczywistości nikt nie miał pojęcia, jak wielka – i długa – przyszłość czeka ich dziełko. Spleciona z kalek zaczerpniętych z horrorów klasy B i komiksów, ociekająca perwersyjnym seksem opowieść idealnie wpisała się w klimat londyńskiego undergroundu połowy lat 70. ubiegłego wieku, z jego wykluwającym się coraz wyraźniej punkowym nihilizmem. Jej radosne zanurzenie w kulturze masowej, w połączeniu z wynikającą z ograniczonych środków „chropowatością” produkcji, przyczyniło się do tego, że musical podzielił szczęśliwy los wielu swoich stricte muzycznych kuzynów – „garażowych” zespołów, które w tym czasie mogły niemal

w mgnieniu oka zostać wywindowane na same szczyty popkulturowego highlife'u. Tak czy inaczej, *Rocky* chwycił, i kiedy skończył się zaplanowany przez producenta kilkutydniowy okres jego eksploatacji w Upstairs, natychmiast podjęto decyzję o przeniesieniu go na

większą scenę. Najpierw był to zniszczony, przeznaczony do rozbioru budynek Classic Cinema, mogący pomieścić 270 widzów, następnie już 350-osobowy Kings Road Theatre, wreszcie Comedy Theatre na West Endzie dla 850 widzów. W Londynie grano *Rocky'ego* do 13 września 1980 roku, powtarzając go w sumie 2960 razy.

Jeszcze podczas występów w Upstairs Jonathan King, znany londyński impresario, zaproponował obsadzie *Rocky'ego* nagranie piosenek z musicalu na płycie. Udało się to ponoć zrobić w ciągu jednej nocy. Spektakl zobaczył również Lou Adler, amerykański producent z branży muzycznej, który postanowił przenieść go do Stanów Zjednoczonych. Adler doszedł do wniosku, że specyficznej atmosfery londyńskich spektakli *Rocky'ego* nie da się odtworzyć w klasycznym teatrze, dlatego premierę zaplanował w należącej do niego klubie, The Roxy Theatre w Los Angeles. Z brytyjskiej obsady

zaprościł do współpracy tylko Tima Curry'ego, za to jako Eddiego i doktora Scotta obsadził piosenkarza Meat Loafa, który w tej pierwszej roli wystąpił później również w filmie. Spektakl był grany przez dziewięć miesięcy. Na jedno z przedstawień Adler zaprosił menadżerów hollywoodzkiej wytwórni 20th Century Fox, których ostatecznie udało mu się namówić na podpisanie kontraktu. W ten sposób rozpoczęła się historia *The Rocky Horror PICTURE Show*. Jako swego rodzaju rozgrzewkę przed premierą filmu zaplanowano przeniesienie *The Rocky Horror Show* na Broadway. Premiera odbyła się 10 marca 1975 roku i... zakończyła spektakularną kłapą. Ogromny Belasco Theatre, choć specjalnie na potrzeby przedstawienia został przebudowany, nie sprawdził się jako przestrzeń dla tego kameralnego w gruncie rzeczy musicalu i klubowa atmosfera londyńskiego undergroundowego przedstawienia nie udzieliła się nowojorskiej publiczności. Spektakl zdjęto z afisza po zaledwie czterdziestu pięciu przedstawieniach. Niezrażeni twórcy doprowadzili jednak do światowej premiery filmowej wersji *Rocky'ego*, która odbyła się w sierpniu tego samego roku.

W obsadzie znaleźli się zarówno aktorzy, dzięki którym musical odniósł sukces w Londynie, jak i świeża amerykańska zdobywca *Rocky'ego*, czyli Meat Loaf. Do roli Janet zaangażowano młodzieńką Susan Sarandon, a Brada zagrał Barry Bostwick, który jeszcze niedawno błyszczał na Broadwayu jako Danny Zuko w tamtejszej premierowej wersji *Grease*. Jako Frank miał początkowo wystąpić Mick Jagger, ale ostatecznie postanowiono obsadzić w tej roli ponownie Tima Curry'ego. Reżyserował Jim Sharman, który zadbał, by filmowa adaptacja jak najhojniej czerpała ze sprawdzonego teatralnego oryginału. Zamczyisko Franka zagrał zamek Oakley Court w Berkshire w Anglii, znany z licznych filmów wytwórni Hammer Film Production, która w latach 60. i 70. ubiegłego wieku podbiła świat kolejnymi horrorami, dziś uchodzącymi za klasykę gatunku.

Jednak pomimo doborowej obsady i renowy, jaką *Rocky* cieszył się dzięki londyńskiej

„Hammer horrors” – seria gotyckich horrorów, wyprodukowana w latach 1950-1970 przez brytyjską wytwórnię Hammer Film Productions – „studio, które przelało krew”. Pierwszym przebojem tego gatunku był obraz *Przekleństwo Frankensteina*, wprowadzony na ekrany w 1957 roku, wyreżyserowany przez Terence'a Fischera. W horrorze tym po raz pierwszy tak szerokim strumieniem połała się posoka mordowanych ofiar, a oko kamery uważnie przyglądało się scenom przemocy. Gotyckie zamki, patetyczny styl narracji, kłęby dymu snujące się po bagniskach i tajemniczych laboratoriach, budująca klimat grozy muzyka – wszystko to miało stać się znakiem rozpoznawczym horrorów wytwórni Hammer. Wkrótce w kinach zaroilo się od kolejnych dzieł Terence'a Fischera, takich jak: *Horror Draculi* (1958), *Zemsta Frankensteina* (1958), *Pies Baskerville'ów* (1959), *Mumia* (1959), *Naręczona Frankensteina* (1960), *Dracula – książę ciemności* (1966). Dzięki nim lata 60. w dziedzinie horrorów klasy B zdecydowanie należały do wytwórni. Studio zaczęło podupadać już w kolejnym dziesięcioleciu, nie mogąc nadążyć za nowymi trendami w kinematografii, których wyrazem było np. *Dziecko Rosemary* w reż. Romana Polańskiego. Hammer Film Productions zbankrutowało w 1979 roku.

i kalifornijskiej produkcji, film nie trafił do masowej publiczności. Entuzjastycznie przyjęto go właściwie tylko w Los Angeles, gdzie odbyła się jego amerykańska premiera, a w pozostałych miastach spotkał się z nader umiarkowanym zainteresowaniem, negatywnie oceniła go również krytyka. Niewielkie zainteresowanie sprawiło, że wycofano go z ośmiu miast, w których planowano jego pokazy, odwołano też premierę nowojorską. Fox usiłował ratować projekt,

kierując go do kampusów uniwersyteckich, także bez większego skutku. I nagle zdarzył się cud. Tim Deegan, młody marketingowiec pracujący dla wytwórni, wpadł na pomysł, by film wyświetlić 1 kwietnia w Waverly Theater w Nowym Jorku, kinie znanym z nocnych pokazów filmowych. Jego menadżerka, Denise Borden, zapaliła się do pomysłu i rozpoczęła własną kampanię reklamową. Zakleiła okienko kasy zdjęciami z *Rocky'ego*, a tuż przed seansem puściła muzykę ze spektaklu, przez co atmosfera w czasie seansu zrobiła się całkiem „improwowa”. Widzowie spontanicznie zaczęli głośno dopingować aktorów na ekranie. Wkrótce okazało się, że część z nich wraca na kolejne pokazy filmu, zajmując miejsca na balkonach i coraz bardziej ochoczo angażując się w rozgrywaną na ich oczach akcję. Po kilku tygodniach jeden z fanów po raz pierwszy wykrzyknął własną odpowiedź na jedno z pytań zadawanych przez bohaterów filmu. We wrześniu, kiedy widzowie myśleli już o zbliżającym się Halloween, przyszli do kina przebrani za postaci z *Rocky'ego*. I tak to się zaczęło. W 1978 roku *Rocky* był już na ekranach ponad pięćdziesięciu kin w samych Stanach Zjednoczonych. Wszędzie widzowie aktywnie uczestniczyli w jego seansach: prowadzili dialogi z postaciami, przynosili rekwizyty, których w określony sposób używali we właściwych momentach akcji, przywdziewali kostiumy bohaterów, tańczyli razem z bohaterami w trakcie numeru *Time Warp*. W czasie jednego z pokazów pewna para zawarła nawet związek małżeński! W 1980 roku na ekrany kin weszła filmowa wersja musicalu *Fame*, w której jedna ze scen rozgrywała się właśnie w kinie w czasie pokazu *Rocky'ego*. Cały świat poznał wówczas Sala Piro, prezesa fanclubu *The Rocky Horror Picture Show*, uczestnika już pierwszego kultowego seansu w Waverly Theater i najwierniejszego propagatora światowej „Rocky-manii”. Popularność filmu sięgnęła zenitu.

Fascynujące jest to, że trwa ona do dziś. Historia Brada i Janet oraz Franka i jego świty ciągle pokazywana jest w kilkudziesięciu kinach na świecie, głównie w Stanach Zjednoczonych, ale również w Europie i w Australii. Nie jest

to już tylko zjawisko z dziedziny sztuki, lecz prawdziwy fenomen kulturowy. Zwiększył on zresztą znacznie artystyczną atrakcyjność samego dzieła, zarówno w jego filmowej, jak i teatralnej wersji. W 1981 roku odbyła się premiera *Shock Treatment (Terapia szokowa)*, sequeła *The Rocky Horror Picture Show*. W Wielkiej Brytanii każde dziesięciolecie rodziło nowe przedstawienie objazdowe *RHS*, a w roku 1990 odbyła się powtórna premiera musicalu na West Endzie. *Rocky* bije rekordy popularności w Australii i Nowej Zelandii, a w 2000 roku przeprosił się z nim nawet Broadway. Tym razem spektakl osiągnął zresztą w Nowym Jorku przyzwoitą już liczbę 437 przedstawień.

W 1999 roku *Rocky* zawędrował również do Polski. Musical w Teatrze Rozrywki w Chorzowie wyreżyserował Marcel Kocharczyk, a pierwszymi polskimi Bradem i Janet byli Jacek Bończyk i Jakub Lasota oraz Ewa Grysko i Magdalena Szczerbowska. W roli Riff Raffa wystąpił Dariusz Kordek, Magentą była Maria Meyer, a Frankiem – Janusz Kulik. Spektakl cieszył się ogromną popularnością i wychował sobie grono wiernych fanów, którzy przenieśli na widownię teatru część zwyczajów zaczerpniętych z kultowych seansów filmowych *RHPS*.

26 października 2010 roku telewizja Fox wyemitowała tematyczny odcinek młodzieżowego serialu *Glee* poświęcony *The Rocky Horror Show*. Musical wystawili w nim uczniowie liceum w Ohio, których losy śledzą od ubiegłego roku miliony fanów na całym świecie. Gościnnie wystąpili w odcinku gwiazdy *RHPS*, Barry Bostwick i Meat Loaf. Jego emisję poprzedziła szeroko zakrojona kampania reklamowa i już dziś jest on jednym z najbardziej rozpoznawalnych „epizodów” serialu. Czy przełoży się to na nową falę popularności historii Brada i Janet? Pewnie tak, bo *Rocky* wykazuje zadziwiająco zdolność do odnajdywania się w każdej z kolejnych fal rzeczywistości popkulturowej, przyciągając coraz to nowych fanów i wciąż utrwalając swoją kultową pozycję

KINOWY PRZEWODNIK DLA DZIEWIC

„**Dziewica**” – w zwyczajnym świecie nazywa się tak osobę, która nie rozpoczęła jeszcze życia seksualnego. W świecie Rocky’ego mówi się tak o nieszczęśnikach, którzy nigdy nie uczestniczyli w pokazie *The Rocky Horror Picture Show (RHPS)* w kinie albo w teatrze. Zobaczyć film na wideo lub DVD – to się nie liczy. O telewizji nawet nie warto wspominać.

(...)

Rocky Horror to pierwszy i jedyny kinowy film wymagający aktywnego uczestnictwa widzów. W czasie przerw w dialogach wykrzykują oni głośno kwestie bohaterów, ubierają się i zachowują jak oglądane postaci, rzucają różnymi rzeczami. Wszystko to zaczęło się już w 1975 roku, kiedy *RHPS* dopiero co wszedł na ekrany (i poniósł spektakularną klępkę po nielicznych pokazach w siedmiu czy ośmiu miastach). Wkrótce trafił do amerykańskich nocnych kin, na których bardzo szybko publiczność postanowiła wkroczyć do akcji. Tak przy okazji, *Rocky Horror* to wcale nie horror. To raczej rockowy musical, parodiujący dawne filmy science fiction i horrory.

Ale dosyć historii! Jeżeli chcesz wybrać się na *Rocky’ego* do kina – oto, co musisz wiedzieć.

Po pierwsze, jeżeli chcesz się dobrze bawić, jedyne, co koniecznie powinieneś zabrać ze sobą do kina w czasie pierwszej takiej wycieczki, to poczucie humoru – no i forszę na bilet (a może i na późną kolację w całodobowym fast-foodzie). Oczywiście, warto wybrać się na film razem z dziećmioma czy kilkunastoma znajomymi – będzie zabawniej. Ubierz się po prostu wygodnie, ale staraj się przestrzegać miejscowych zwyczajów (przeważnie oznacza to, że nie powinieneś przychodzić goły). Skoro już mowa o regułach, przed pierwszą wizytą u *Rocky’ego* najlepiej nic nie pij. Zdecydowanie łatwiej połapiesz się w tym, co będzie się działo wokół ciebie, poza tym w niektórych kinach nie wpuszcza się osób wyglądających na nietrzeźwe – pomyśl o tym, czego nie chcą o wpół do trzeciej w nocy sprzątać kierownicy kina.

Ale chwileczkę! A co z rekwizytami, kwestiami z filmu i strojeniem się w kostiumy? Cóż, nie musisz orientować się we wszystkim już za pierwszym razem. Choć uczestnictwo publiczności jest niezbędne, by *Rocky* nadal żył w kinach i miał się dobrze, nie wszyscy widzowie muszą się angażować w akcję, i nie za każdym razem. Nikt nie oczekuje od dziewczycy, że będzie wiedziała, jak to się robi (zupełnie jak w seksie).

Jeżeli jednak chcesz przynieść coś ze sobą, przede wszystkim sprawdź lub zapytaj w swoim kinie, które rekwizyty są niedozwolone. Do najbezpieczniejszych należą ryż (czasem też jest zabroniony, ale raczej rzadko), tosty (nieposmarowane masłem), papier toaletowy i talie kart. Pamiętaj o gazetce – dzięki niej nie zmokniesz – choć w wielu kinach nie wolno używać w czasie seansów wody. Obserwuj innych, gdy rzucają różnymi przedmiotami. Na stronie fanclubu znajdziesz ich listę.

Jeśli chcesz koniecznie nauczyć się jakiejś kwestii, jedną powtarza się niemal w każdym kinie, i to wiele razy w trakcie seansu. Za każdym razem, kiedy usłyszysz nazwisko Brad Majors, krzyknij: „Dupek!”, okej? Ważna uwaga: żadna z tego rodzaju kwestii nie jest obowiązkowa zawsze i wszędzie. Jeżeli przyjdzie ci do głowy jakaś inna, ciekawa, po prostu KRZYKNIJ! Najfajniejsze w tym wszystkim jest wymyślanie nowych docinków, dzięki którym cała zabawa nigdy się nie nudzi.

Hm... Brzmi ciekawie. Ale czy jako dziewczica nie narażę się na jakieś nieprzyjemności? Być może tak. W niektórych kinach funkcjonuje pewien rytuał dla dziewczic, do którego

wciąża się jednak przeważnie tylko dwie z nich. Ponieważ zazwyczaj widownia składa się z niewiniątek w dwudziestu pięciu, a nawet pięćdziesięciu procentach, jest raczej mało prawdopodobne, że to ty zostaniesz wybranym. Zresztą, rytuały te są przeważnie (przeważnie!) nieszkodliwe. W każdym razie, jeśli wygląda na to, że twoja kandydatura jest coraz bardziej realna, najlepiej wskaż palcem na znajomego lub znajomą i powiedz niemo do gapiącego się na ciebie starego wyjadacza: „On jest DZIEWICA!” (w tym wypadku liczą się jednak z tym, że wkrótce będziesz miał do czynienia z byłym znajomym lub znajomą). Kiedy już obejrzysz w całości *Rocky'ego* w kinie, nikt nie może od ciebie zażądać uczestnictwa w dziewiczym rytualnym – musisz się więc nim przejmować tylko raz (choć gdy już zobaczysz, na czym polega, pewnie będziesz żałował, że nie zostałeś wybrany).

A zatem tyłek w troki, zerknij na terminy i godziny seansów – i pędem na najbliższego *Rocky'ego* (i wara od wypożyczalni, dopóki go naprawdę nie zobaczysz)! Pamiętaj: *Rocky Horror* jest jak seks, tylko raz możesz przeżyć pierwszy raz; zrób więc wszystko, by było jak najlepiej.

James Norman
Ze strony www.rockyhorror.com

The Rocky Horror Picture Show byłby zapewne tylko jednym z wielu filmów, które po krótkiej, burzliwej historii zginęły w mrokach niepamięci widzów, gdyby nie swoisty rytuał, jaki niemal od samego początku towarzyszy jego kinowym seansom. Na *Rocky'ego* przychodzi się „na własną odpowiedzialność”, ponieważ spektakl, jaki odbywa się na widowni, jest niemal równie interesujący, jak sama akcja. *RHPS* ciągle pokazywany jest w kinach w Ameryce, Europie i Australii. Ciekawe, które z tych Rocky-owych zwyczajów da się przenieść do teatru? A oto co powinniście zabrać ze sobą, wybierając się na *Rocky'ego*:

CO KRĘCI W ROCKYM?

RYŻ

W scenie ślubu, gdy młoda para wychodzi z kościoła, widzowie rzucają ryż razem z gośćmi weselnymi.

GAZETY

Gdy Janet wychodzi z samochodu prosto w ulewę, przykrywa sobie głowę gazetą. Widzowie powtarzają jej gest.

PISTOLETY WODNE

Używa się ich, rzecz jasna, w scenie deszczu, gdy jego strugi zalewają biednych Janet i Brada.

GUMOWE RĘKAWICZKI

W czasie przemówienia Franka tuż przed ożwieniem Rocky'ego, kilka razy trzaska on trzymanymi w dłoniach gumowymi rękawiczkami. Gdy cała widownia w tym samym momencie robi to samo – wrażenie jest, zapewniamy, niesamowite!

KARTY

W piosence *Tam, gdzie mój dom* Frank śpiewa wers: „Czy w tym kart rozdaniu szansę mam?”. Nie trzeba dodawać, że widownię zasypuje w tym momencie deszcz wyrzucanych w powietrze kart.

ZAPALNICZKI

Gdy w piosence *Światła blask* padają te właśnie słowa, widzowie zgodnie podnoszą w górę ręce i zapalają zapalniczki.

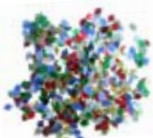
PAPIER TOALETOWY

Gdy w zamku pojawia się dr Scott i Brad wykrzykuje jego nazwisko, każdy szanujący się Rocky-maniak rzuca w stronę bohaterów rolką papieru toaletowego (rytuał dla wtajemniczonych: Scott to amerykańska marka papieru toaletowego).

KONFETTI

Po reperyjce piosenki *Superman*, w czasie „ślubu” Franka i Rocky'ego, goście zamku obrzucają „młodą parę” konfetti. Widzowie, rzecz jasna, do nich dołączają.

Na *Rocky'ego* oczywiście najlepiej wybrać się w kostiumie: ci odważniejsi mogą przebrać się za Franka, Riff Raffa, Magentę lub Columbię, bardziej nieśmiali – za Brada lub Janet. Trzeba jednak pamiętać, że role niewinnej i wampa w tym akurat przypadku zmieniają się z zadziwiającą łatwością. Najwięksi Rocky-maniacy potrafili też pójść w ślady Eddiego i przyjechać na seans na motocyklu!

Jest mnóstwo ról do obsadzenia. Można siedzieć w pierwszym rzędzie i przerzucać się z bohaterami kwestiami (tego akurat lepiej nie próbować w teatrze). Obowiązkową jest resztą tylko jedna – za każdym razem, gdy pada nazwisko „Brad Majors”, należy zawołać: „Dupek!” (tego zdecydowanie nie radzimy próbować w teatrze). Reszta zależy od inwencji widzów. Życzymy miłej zabawy! Pamiętajcie – przychodźcie na własną odpowiedzialność!

JAK TAŃCZYĆ *TIME WARP* W CZASIE SPEKTAKLU?

Pamiętaj, przyszedłeś (przyszłaś) tutaj na własną odpowiedzialność, więc nie wykręcaj się i kręć *Time Warp* razem z artystami! Nie wiesz, jak to się robi?

To całkiem proste, zwłaszcza jeśli skorzystasz z poniższego instruktarzu:

1. „Na wstępie w lewo zrób skok” – skaczymy obunóż w lewo;
2. „A potem w prawo krok” – robimy krok prawą nogą w prawo;
3. „Dłoń swoją przesun pod bok” – wykonujemy szeroki łuk ramieniem, kładąc dłoń na prawym biodrze;
4. „Kolana razem skup” – stojąc w rozkroku, rytmicznie zbliżamy i oddalamy od siebie kolana (jak Elvis Presley);
5. „Ruch bioder w tył i w przód” – poruszamy biodrami w przód i w tył;
6. „W obłądny wprawi cię trans: Niech znów zapętli się czas!” – ruch najpierw prawą ręką w górę, potem lewą, kładziemy dłonie na głowie, robimy pętelki przedramionami – i zaczynamy wariować!

THE ROCKY HORROR SHOW

streszczenie akcji

Akt pierwszy

Jak tu rozpocząć przedstawienie, na które widzowie przyszli „NA WŁASNĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ” i w związku z tym rozglądają się niepewnie dokoła, nie do końca wiedząc, co ich właściwie czeka? Na pewno będzie to **Science fiction**, co z dumą oznajmia im Prolog, prezentując katalog najdziwniejszych przygód, jakich mogą spodziewać się bohaterowie filmów – i musicali – tego gatunku. A opowieść zaczyna się tak...

Brad i Janet wychodzą ze ślubu swoich przyjaciół. Rozanielona Janet świergocze radośnie, z rozmarzeniem rozpatrując szczęgoty uroczystości. Brad nie wytrzymuje presji, pod wpływem chwili wykrzykuje: **Rany, Janet!** i oświadcza się ukochanej. Świeżo upieczeni narzeczeni postanawiają odwiedzić swojego nauczyciela i mentora, doktora Scotta. Po drodze w lesie dopada ich burza. Gdy w dodatku ich samochód łapie gumę, muszą pomimo ulewy zostawić go i spróbować sprowadzić pomoc. Po długich poszukiwaniach **Światła blask** przyciąga ich do dziwnego zamczyska, jakby żywcem wziętego z opowieści o hrabim Draculi. Drzwi otwiera im upiorny garbaty kamerdyner – Riff Raff, który po chwili prezentuje niespodziewanym gościom swoje równie przerażające towarzyski – demoniczną pokojówkę Magentę oraz Columbię, młodocianą grupie. **Niech znów zapętlą się czas!** – czarują wszyscy młodą, niewinną parę, przygotowując ją na spotkanie z gospodarzem zamku. W końcu zjawia się i on – Frank’N’Furter – **Stodziutki transwestyta** z seksualnej Transylwanii. Nagle służący rozdzwiewają Brada i Janet z przemoczonych szatek i zawstyżeni narzeczeni stają przed Frankiem w samej bieliźnie. Gospodarz zaprasza gości do laboratorium, gdzie pragnie im zaprezentować efekty przeprowadzonego przez siebie naukowego eksperymentu. Brad i Janet obserwują narodziny Rocky’ego, którego Frank ożywia

niczym prawdziwy doktor Frankenstein. Jak się okazuje, eksperyment powiódł się częściowo: Furter, który pragnął stworzyć dla siebie idealnego kochanka, faktycznie powołuje do życia umiśnionego i przystojnego młodzieńca, coż jednak z tego, kiedy

Transylwania

Górzysta kraina historyczna, położona w centralnej Rumunii, zwana również Siedmiogrodem. W średniowieczu pozostawała pod panowaniem węgierskim. Jednym z najstynniejszych potomków tej ziemi był Wład Palownik, który przeszedł do legendy pod przydomkiem Dracula. Być może dlatego właśnie Transylwania kojarzy się dzisiaj głównie z wampirami. Źródła i podania milczą na temat jakichkolwiek śladów obecności w Transylwanii kosmicznych reprezentantów transseksualnych zawirowań.

ten od samych urodzin czuje wiszący nad głową **Miecz Damoklesa** i już teraz cierpi na początki depresji. Nie zraża to Franka, który zapewnia, że wyleczy swego pieszczocha mieszkanką ćwiczeń fizycznych oraz właściwych protein. „Wystarczy siedem dni, a będziesz jak **Superman**” – obiecuje Rocky’emu. Ale oto z diabelskiej maszyny, z której przed chwilą wyłonił się ten ostatni, nagle wyskakuje Eddie, obszarpany rock-and-rollowiec, którego mózgu Frank użył do swego eksperymentu. **Zabierz wszystko...** – wyje ohydnie heteroseksualnym głosem – „lecz rock’n’rolla zostaw nam!”. Frank usmiecha okrutnie buntownika i nic już nie może go powstrzymać, by stanął z Rockyem na ślubnym kobiercu...

DOTKNIJ, DOTKNIJ... / Toucha-toucha...

Słowa: Richard O'Brien

Tekst polski: Andrzej Ozga

Takiej nie zna mnie nikt,
tak mi wstyd.
Choć całowałam się już raz,
sądziłam, że pieścizoty
wpędzą mnie w kłopoty,
bo na fotelach plamy
mamy po tym.

A teraz czuję, że
po prostu chcę:
Poznałam krew i czuję zew.
Nie będę się opierać,
na całość pójdę teraz
Do tego jednak – wiem –
trzeba partnera.

Do...do...do...do...do...do...do... dotknij
Miej nieczne zamiary!
Bądź bezwstydny, okropny
póki trwa ta noc.

A gdy ty, czując mus,
będziesz rósł,
rozleję pieścizot moich miód.
Atrakcji będzie więcej,
gdy się już rozkręcę.
Nadzieja cała w twojej „przyjaznej ręce”.

Do...do...do...do...do...do...do... dotknij
Miej nieczne zamiary!
Bądź bezwstydny, okropny
póki trwa ta noc.

Akt drugi

Noc na zamku. Pokój Janet. Janet czuje, że nie jest sama w łóżku. To pewnie Brad, przypuszcza, i poddaje się rozkoszным pieszczotom narzeczonego. Nagle zapala się światło i okazuje się, że to... Frank. Dziewczyna opiera się przez chwilę, ale poczuwszy raz rokosz, ulega w końcu namowom perwersyjnego naukowca...

Noc na zamku. Pokój Brada. Brad czuje, że nie jest sam w łóżku. To pewnie Janet, przypuszcza, i poddaje się rozkoszным pieszczotom narzeczonej. Nagle zapala się światło i okazuje się, że to... Frank. Młodzieniec opiera się przez chwilę, ale poczuwszy raz rokosz, ulega w końcu namowom perwersyjnego naukowca...

Niespodziewanie do pokoju wpada Riff Raff, informując swego pana, że Rocky zbiegł z laboratorium. Tymczasem do laboratorium wchodzi Janet, gnębiona wyrzutami sumienia z powodu zdrady, jakiej się dopuściła. Za chwilę pojawia się tam również zbieg. Janet włącza jeden z ekranów i ze zdumieniem spogląda na Franka dobierającego się do Brada. Postanawia zemścić się na narzeczonym: **Dotknij, dotknij...** – szepcze do Rocky'ego i udaje się z nim do swej sypialni. Ich igraszki, widoczne na innym monitorze, przykuwają uwagę Brada i Franka. Frank mdleje z oburzenia, Brad zaś, załamany, śpiewa: **Złe chwile znasz...** Ale oto w zamku pojawia się kolejny gość – doktor Scott we własnej osobie. Okazuje się, że nie jest jedynie nauczycielem fizyki, ale również pracownikiem agencji do walki z UFO, a przy okazji wujem Eddiego. Prawda wychodzi na jaw – Frank, Riff Raff i Magenta to przybysze z kosmosu. Scott żąda, by powiedzieć mu, co stało się z jego siostrzeńcem, którego przy okazji czule wspomina w piosence **Miś Eddiego** jako istnego rockandrollowego degenerata. Frank dochodzi do wniosku,

że wizyta Brada i Janet jest częścią planu Scotta. Za pomocą tajemniczej kosmicznej technologii unieruchamia gości i zamierza wyekspediować ich na inną planetę – **Planetę Szmanetę**. Tymczasem zdradzona czuje się Columbia – Frank rzucił ją dla Rocky'ego oraz zabił Eddiego, do którego również czuła sympatię. Zniknął gdzieś jej dawny **Świat w różowych kolorach**. Frank rozkoszuje się władzą, jaką uzyskał nad wszystkimi. „**Już możesz marzyć!**” – wykrzykuje, przygotowując się do wielkiej orgii, po czym wyjawia swe prawdziwe oblicze w piosence **Jestem dzikim żywiołem złym**. Tego nie wytrzymują nawet Riff Raff i Magenta. Buntują się przeciw swemu dowódcy i przejmują władzę na statku powietrznym, którym okazuje się zamek. Frank prosi ich już tylko o jedno: „**Niech wrócę Tam, gdzie mój dom**”. Rozjuszeni podwładni zabijają go jednak, a przy okazji Columbię, która próbuje osłonić własnym ciałem swe dawne bożyszcze, oraz Rocky'ego, usiłującego pomścić śmierć ojca. Brad, Janet i Scott jako **Nowi herosi** opuszczają zamek, który wkrótce teleportuje się do seksualnej Transylwanii.

NIECH ZNÓW ZAPĘTLI SIĘ CZAS / Time Warp

Słowa: Richard O'Brien

Tekst polski: Andrzej Ozga

Czas się sączy wąską strugą
Obłąd szczyry kły.
Lecz to się skończy –
przyjdzie pora niedługo
z czasem się brać za łby.

Wciąż pamiętam:
w czasu zgięciach
otchłań w wir chwytą nas.
Przestrzeń się skręca,
z czasu robi się pętla:

Niech znów zapętlili się czas!
Niech znów zapętlili się czas!

Na wstępie, w lewo zrób skok,
a potem w prawo krok zrób,
dłoń swoją przesun pod bok,
kolana razem skup.

Ruch bioder w tył i w przód
w obłądny wprawi cię trans:

Niech znów zapętlili się czas!
Niech znów zapętlili się czas!

Jest wspaniale:
fantazjo, daj szaleć!
Niech nikt dziś wcale
nie widzi mnie.

Skryć się w innym wymiarze,
to najgłębsze z mych marzeń:
móc was widzieć – wy mnie nie.
Na zakrętach fantazji,
przy byle okazji
w poślizg czas wpada raz po raz.
Ciało traci znaczenie,
jakby pod znieczuleniem:

Niech znów zapętlili się czas!
Niech znów zapętlili się czas!

Kiedy szłam ulicą tą,
nie pamiętam z kim,
tamten facet, jak wąż,
mrużnął okiem złym.
Tym zaskoczył mnie tak –
no, po prostu szok.
Niezlą furę miał i diabelski wzrok.
Spojrzał na mnie raz –
w miejscu stanął czas...
Serce wali już na pełny gaz

Niech znów zapętlili się czas!
Niech znów zapętlili się czas!

W BARDZO POWAŻNYM NEGLIŻU

rozmowa z Tomaszem Dutkiewiczem

Kiedy po raz pierwszy widziałeś The Rocky Horror Show?

Najpierw, gdzieś w połowie lat 80., obejrzałem *The Rocky Horror Picture Show*. Potem wielokrotnie słuchałem piosenek z musicalu. Po kilkunastu latach zobaczyłem spektakl w chorzowskim Teatrze Rozrywki, a po kolejnych kilku dostałem propozycję zrobienia *The Rocky Horror Show* w Och-u. Ten moment nie był więc moim pierwszym kontaktem z tytułem i kiedy Krystyna Janda go wypowiedziała, doskonale wiedziałem, o czym mowa. Wprawdzie muszę przyznać, że *Rocky* nie należał do moich ulubionych musicali i raczej nie nuciłem sobie jego piosenek, nie znałem go na pamięć – a tak właśnie jest z większością tych, które lubię – ale propozycja wydała mi się bardzo interesująca, a nawet – mówiąc językiem *RHS* – podniecająca.

Porozmawiamy przez chwilę o kultowości tego musicalu. Czy planujesz wykorzystać w spektaklu rytuały, które są nieodłączną częścią jego filmowych pokazów? Czy liczysz na to, że widzowie – tak jak w kinie – podchwycą zabawę?

Szczerze powiedziawszy, nie wiem, czy tak będzie. Oglądałem kiedyś *Rocky'ego* w Anglii w Manchesterze, gdzie wśród 1700 osób na widowni byłem jedną z dwóch, które przyszły do teatru normalnie ubrane – pozostałe 1698 pojawiło się w kostiumach z filmu. Czekałem wtedy z niecierpliwością na to, co się stanie, tymczasem nie wydarzyło się nic – nie sypano ryżem, nie rzucano papierem toaletowym czy konfetti. Cała ta otoczka dotyczy raczej kina niż

spektakli teatralnych. W teatrze publiczność co najwyżej dopowiada aktorom teksty czy wykonuje specyficzne ruchy, na przykład słynną choreografię *Time Warp*. Mimo to chciałbym, żeby osoby obeznane z rytuałem kinowych pokazów *Rocky'ego* zachęciły pozostałych widzów do czynnego udziału w przedstawieniu. Jest duża szansa, że po dwudziestu, trzydziestu spektaklach musical zarazi się „kultowością” od swego filmowego wcielenia i publiczność zechce podchwycić pewne zachowania, będzie się dobrze bawić. Nie wiem, czy posypie się ryż albo czy poleje się woda, ale mam nadzieję, że widzowie przynajmniej zatańczą wspólnie *Time Warp*.

Wspomniałeś o kultowości Rocky'ego. Cóż jest takiego w tym filmie, że doczekał się miana chyba najbardziej kultowego w historii kina?

Zarówno film, jak i spektakl odwołują się do popkulturowych kalek – kinowych oraz komiksowych – i są pastiszem stylu życia lat 50. ubiegłego wieku, filmów klasy B i swego rodzaju amerykańskiego „ja”. Ironia losu polega na tym, że chociaż wyśmiewają pewne klisze ze świata popkultury, jednocześnie stały się jednym z jej najbardziej trwałych i żywych elementów. Tak naprawdę powinien więc teraz powstać *The Rocky Horror Show 2*, który byłby pastiszem pierwszej części. W historii całego tego musicalu niezwykle znaczenie miał przypadek, ale dzięki niemu okazało się, że poprzez właściwe odczytanie świadomego kiczu zawartego w dziele, w tym przypadku filmowym, może się wykluczyć zupełnie nowa

jakość. Przecież gdybyśmy próbowali odebrać *Rocky'ego* wprost, mielibyśmy do czynienia z nieznośnym banałem – dopiero gdy weźmie się pod uwagę jego dodatkowy wymiar, każdy seans staje się wymienitą zabawą. W teatrze powinna ona wynikać z kontaktu między aktorami a publicznością. To jeden z tych nielicznych przypadków, kiedy dobrze bawić powinni się również aktorzy na scenie, oczywiście przy założeniu, że rozbawiona będzie przede wszystkim publiczność

Od prapremiery RHS minęło już prawie czterdzieści lat. W tym czasie podejście do seksualności zmieniło się w naszej kulturze całkowicie. Czy nadal jest to kontrowersyjny musical?

– Nie, myślę, że nie, przynajmniej w podstawowym znaczeniu tego słowa. W dzisiejszych czasach ten musical naprawdę nikogo już nie oburza. Nawet w Polsce będzie to przede wszystkim zabawa formą i pewnym mitem. To tak jakbyśmy wystawili musical na podstawie *Seksmisji*. Film Machulskiego oglądali wszyscy, wszyscy znają z niego cytaty i idę o zakład, że widzowie doskonale by się bawili. Choć z drugiej strony, patrząc na ostatnie lata naszej historii, na to, co się dzieje również w dziedzinie kultury i sztuki, na procesy sądowe artystów, na skandale na wystawach, wernisażach, przypominając sobie o aktorze rąbiącym szablą obrazy, zaczynam dochodzić do wniosku, że wszystko jest możliwe. Ale nawet jeśli *Rocky* wywoła u kilku osób gniewne pomruki, to przecież o to właśnie chodzi w tym musicalu, który łamie konwenanse i wbija taran w zawołowany świat pruderii, tej powierzchownej, fałszywej. W *Rocky'ego* wpisany jest skandal i jeżeli taki miałby miejsce w Och-teatrze, nie miałbym nic przeciwko temu.

Reżyserujesz również samego siebie, grasz rolę Frank'N'Furtera. Jak się czujesz w roli demona seksu?

To bardzo trudne pytanie. Póki co, jestem na etapie reżyserowania spektaklu, reżyserowania drugiego Franka, czyli Andrzeja Skorupy, i jeszcze nie dotarłem do etapu, w którym sam stanę na scenie. Myślę, że będzie to bardzo trudne, ale dlatego właśnie decydując się na objęcie roli Franka, postawiłem sobie warunek, że muszę mieć zamiennika, dzięki któremu będę mógł zamknąć strukturę spektaklu jako reżyser. Podchodzę do tego przedsięwzięcia jak do przygody, do wspaniałej przygody, i traktuję postać Franka z ogromnym przymrużeniem oka, zresztą dokładnie tak jak on traktuje siebie samego. Jest to również dla mnie wielkie wyzwanie czysto aktorskie, ponieważ wymaga dużych zdolności tanecznych i wokalnych, o umiejętnościach chodzenia w butach na wysokim obcasie nie wspominając. Do tego wszystkiego będę występował w bardzo poważnym neglizżu i – jak by to powiedzieć – androgenicznych fatalaszkach, co wymaga ode mnie dodatkowego wysiłku. Przecież Frank ma kompletnego świra na punkcie własnego ciała i nie zniósłby, gdyby „podszywał się” pod niego aktor bez właściwej muskulatury. Dla mnie osobiście oznacza to wiele godzin spędzonych na siłowni i bieżni. Do *Rocky'ego* podchodzę zresztą bardzo ambicjonalnie, zarówno jako aktor, jak i reżyser: jest to największe spośród wszystkich przedsięwzięć Och-teatru, przez cały czas mamy tłum na scenie, spektakl jest bardzo drogi pod względem produkcyjnym, musimy też sprzedać ogromną liczbę biletów, bo po premierze gramy kilkadziesiąt spektakli z rzędu. Nie mogę sobie pozwolić na to, by dać plamę. Czeka mnie zatem ciężka praca – i ogromne wyzwanie.

RICHARD O'BRIEN

Richard Timothy Smith urodził się 25 marca 1942 roku w Cheltenham w Anglii. Kiedy skończył dziesięć lat, jego rodzice wyjechali do Nowej Zelandii, gdzie prowadzili farmę. W wieku piętnastu lat porzucił szkołę. Pracował jako pomocnik fryzjera i szklarz. W 1964 roku przeniósł się do Londynu, gdzie szybko odnalazł się w branży filmowej. Umiejętności jeździeckie, których nabył pracując na farmie, pozwoliły mu zatrudnić się jako kaskader w kilku filmach, m.in. *Kowboju, do dzieła! (Carry on Cowboy)* z 1966 roku. Wkrótce postanowił spróbować sił jako aktor. Zmienił nazwisko na O'Brien (nie chcąc być mylony z innym aktorem, Richardem Smithem) i zapisał się na kurs aktorstwa. W 1969 roku występował w obsadzie objazdowej wersji *Hair*, w którego zespole poznał swą pierwszą żonę, Kimi Wong. Trzy lata później otrzymał niewielką rolę w londyńskiej produkcji *Jesus Christ Superstar*, reżyserowanej przez Jima Sharmana. Odszedł z obsady, gdy po zaproponowaniu mu roli Heroda, jego interpretacja została odrzucona przez producentów. Wkrótce jednak Sharman zaprosił go do udziału w przedstawieniu *The Unseen Hand* Sama Shepada w Upstairs Theatre, scenie eksperymentalne Royal Court Theatre. W czasie pracy nad tym spektaklem wykuł się ostatecznie pomysł wystawienia *The Rocky Horror Show*, do którego O'Brien napisał muzykę, teksty piosenek oraz libretto. Premiera odbyła się w Upstairs w 1973 roku i odniosła ogromny sukces. Spektakl był kilkakrotnie przenoszony do coraz większych teatrów i wystawiano go w Londynie aż do 1980 roku. W 1974 roku odbyła się jego amerykańska premiera w Roxy Theatre w Los Angeles, a rok później przeniesiono *Rocky'ego* na Broadway, gdzie jednak poniósł klęskę. Również w 1975 roku wszedł na ekrany film *The Rocky Horror Picture Show*. O'Brien w obsadzie trzech ze wspomnianych produkcji (londyńskiej, nowojorskiej i filmowej) występował jako Riff Raff. W 1981 roku powstał sequel *RHPS* pt. *Shock Treatment*, którego artysta był współscenarzystą oraz do którego skomponował muzykę. W latach 70. i 80. ubiegłego wieku O'Brien współpracował z aranżerem Richardem Hartleyem, czego efektem były musicale *T.Zee* (1976), *Disaster* (1978), *The Stripper* (1982) i *Top People* (1984). Chętnie obsadzano go również w drugoplanowych i epizodycznych rolach w filmach. Wystąpił m.in. w *Jubileuszu* w reż. D. Jarmana, obrazie *Flash Gordon* w reż. M. Hodgesa, w *Dark City* w reż. A. Proyasa i *Ever After* w reż. Andy'ego Tennanta. W 1990 roku został gospodarzem brytyjskiego programu telewizyjnego *The Crystal Maze*, wystąpił również później na West Endzie w musicalu *Chitty Chitty Bang Bang*. W 1995 roku stworzył postać diabolicznego Mephistophelesa Smitha, prezentując ją publiczności najpierw w jednoosobowej rewii *Disgracefully Yours*, a następnie w kolejnych spektaklach kabaretowych. Trzy lata później w sklepach muzycznych pojawił się jego album studyjny, *Absolute O'Brien*. W 2005 roku rada miejska Hamilton w Nowej Zelandii uhonorowała O'Briena pomnikiem, który stanął na miejscu dawnego kina, które artysta często odwiedzał w dzieciństwie. Posąg przedstawiał Riff Raff'a z *The Rocky Horror Show*.

II

Ciermieni
+ Cierna

REALIZATORZY

PROJEKTOWALI
K. Szymanski

FRANK II

PEASZCZAK II
GLAMOUR

MICHAŁ RONIKIER – przekład libretta

Tłumacz ponad stu dwudziestu książek i blisko czterdziestu sztuk teatralnych. Filmoznawca. Przez wiele lat związany z Piwnicą pod Baranami. Tłumaczył Jamesa Joyce'a (m.in. *Listy*, za które otrzymał nagrodę ZAiKS), Tennessee Williamsa, F. Scotta Fitzgeralda, Raymonda Chandlera, Ernesta Hemingwaya, Oscara Wilde'a, Arthura Millera. Jest autorem wszystkich polskich przekładów RONALDA HARWOODA (m.in. *Garderobiany*, *Za i przeciw*, *Kwartet*, *Odbita sława*, *Inne czasy* czy *Herbatka u Stalina*). Przetłumaczył również libretta musicali *Chicago* Johna Kandra oraz *Jekyll&Hyde* Franka Wildhorna.

ANDRZEJ OZGA – polskie teksty piosenek

Aktor, reżyser, piosenkarz oraz autor i tłumacz specjalizujący się w teatrze muzycznym i piosence literackiej. Absolwent PWST w Warszawie (1981 r.). Trzykrotny laureat Ogólnopolskiego Przeglądu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu, dwukrotnie Przeglądu Piosenki Autorskiej w Warszawie. Po studiach współtworzył Pracownię „Teatr”, jedną z najbardziej znanych polskich eksperymentalnych grup teatralnych lat 80. W latach 90. zajmował się działalnością literacką, współpracując z licznymi teatrami, zwłaszcza muzycznymi. Piastował stanowisko kierownika literackiego w Teatrze Muzycznym we Wrocławiu, następnie w Operetce Warszawskiej, przemianowanej za jego kadencji na Teatr Muzyczny Roma. Pod koniec lat 90. powrócił do pracy jako aktor i reżyser, wiążąc się m.in. ponownie z Teatrem Muzycznym Roma, gdzie jako drugi reżyser współpracował z Wojciechem Kępczyńskim przy wszystkich premierach w latach 2000-2003 (m.in. *Miss Saigon*, *Grease*, *Musicale*, *ach te musicale*). Obecnie współpracuje z różnymi teatrami, mediami i z estradą jako aktor, autor i reżyser. Od czasów studenckich jest autorem tekstów piosenek, które zyskały duże uznanie wśród polskich wykonawców. Jego utwory wykonywały bądź wykonują takie gwiazdy krajowej piosenki, jak: Edyta Geppert, Katarzyna Groniec, Ewa Błaszczyk, Natalia Kukulska, Agnieszka Matysiak, Krystyna Prońko, Katarzyna Skrzynecka, Basia Stępnia-Wilk, Michał Bajor, Aleksander Nowacki, Jacek Wójcicki, Łukasz Zagrobelny, Andrzej Zieliński. Ma na swym koncie ponad 50 realizacji teatralnych i telewizyjnych. Jest autorem tłumaczeń m.in. musicali: *Evita* Rice'a i Webbera, *Nonsense* Dana Gogina, *Pocałunek kobiety pająka* Ebba i Kandra, *Dziś wieczorem: Lola Blau* G. Kreislera, *Annie C. Strouse'a* i T.Meehan'a, *The Rocky Horror Show* R. O'Briena, *Miss Saigon* C. M. Schönberga i A. Boublila, *Oklahoma!* Rodgersa i Hammersteina, *Grease* J. Jacobsa i W. Casseya, *Spin* Douglasa S. Pashleya, *Rent* J. Larsona, *Carmen Latina* S.Trottera i C. McLeoda, *Notre Dame de Paris* R. Cociente i L. Plomondona. Przetłumaczył też komedię wierszem *Celimena i kardynał* J. Ram-pala, a także teksty z repertuaru Edith Piaf oraz autorstwa Iry i George'a Gershwinów i Charlesa Treneta. Jest autorem, wraz z Markiem Bartkowiczem, librett musicali fami-lijnych *Złota Kaczka* oraz *Calineczka*.

TOMASZ DUTKIEWICZ – reżyseria, Frank'N'Furter

Aktor i reżyser teatralny. Ukończył Wydział Aktorski (1988 r.) i Wydział Reżyserii (1993 r.) PWST w Warszawie. Ponadto studiował polonistykę, religioznawstwo i filozofię na Uniwersytecie Warszawskim. W latach 1988-1992 był aktorem Teatru Współczesnego w Warszawie. W 1999 roku został dyrektorem naczelnym i artystycznym Teatru Polskiego w Bielsku-Białej. Wyreżyserował tam m.in.: *Czekając na Godot* S. Becketta (1999 r.), *Parady* J. Potockiego (2002 r.), *Milczenie* S. Stephenson (2002 r.), *Trzy siostry* A. Czechowa (2004 r.) i *Czego nie widać* M. Frayna (2004); zagrał Gustawa-Konrada w *Dziadach* A. Mickiewicza (2001 r.), Stanleya w *Tramwaju zwanym pożądaniem*

T. Williamsa (2002 r.) oraz Valmonta w *Niebezpiecznych związkach* C. Laclosa (2004 r.). Współpracował jako reżyser z Teatrem Współczesnym w Warszawie (*Druga pułapka miłości* P. Marivaux, 1991 r.; *Tacy byliśmy – piosenki z lat 50.*, 1992 r.), Lubuskim Teatrem im. L. Kruczkowskiego w Zielonej Górze (*Songi* B. Brechta i K. Weilla, 1991 r.; *Transfuzja* A. Karolewskiego, 1994 r.), Teatrem Syrena w Warszawie (*Ostry makijaż* O. Weinerta, 1992 r.), Teatrem Muzycznym w Gdyni (*West Side Story* L. Bernsteina, 1992 r.; *Piaf* P. Gems, 1994 r.; *Chodnik* R. Bryndala, 1996 r.), Teatrem im. S. Jaracza w Olsztynie (*Rebenthal* J. Gräsera, 1995 r.; *Czekając na Godota* S. Becketta, 1997 r.; *Prezydentki* W. Schwaba, 1997 r.), Teatrem Śląskim im. S. Wyspiańskiego w Katowicach (*Love story* E. Segala, 1994 r.), Teatrem Bagatela w Krakowie (*Zielony Gil* T. de Moliny, 1995 r.), Wrocławskim Teatrem Współczesnym (*Czyż nie dobija się koni?* H. McCoya, 1995 r.), Teatrem „Baj Pomorski” w Toruniu (*Tajemniczy dom* P. Dorina, 1997 r.), Teatrem Powszechnym w Łodzi (*Jeszcze jeden do puli?!* R. Cooneya i T. Hiltona, 2007 r.). Wyreżyserował *Zemstę nietoperza* w Luksemburgu i *Magiczną miłosną podróż* w Goerlitz. Ma na koncie dziesiątki ogólnopolskich nagród, w tym nagrodę za najlepszy debiut na Ogólnopolskim Festiwalu Teatrów Jednego Aktora w Toruniu, a także trzy śląskie Złote Maski – pierwszą z nich za *Prezydentki* W. Schwaba, drugą za *Tamarę* J. Krizanca, trzecią za całokształt działalności artystycznej i menedżerskiej. Od 2006 roku jest dyrektorem Teatru Komedia w Warszawie. Wystawił w Komedi *Samotne serca* E. Chappella (2005 r.), *Songi* B. Brechta (2006 r.), *Jabłko* V. Thiessena (2007 r.), *Zamianę na wakacje* I. Ogilvy’ego (2007 r.), *Boyband* P. Quiltera (2008 r.), *39 STEPS* J. Buchana i A. Hitchcocka (2009 r.), *Podwójną rezerwację* J. Chapmana i R. Cooneya (2010 r.), *Wydmuszkę* M. Szczygielskiego (2010 r.), *Dziewczyny z kalendarza* T. Firtha oraz *Fotki z wakacji* J. Chapmana i M. Pertweego (2011 r.). W 2009 roku w Gliwickim Teatrze Muzycznym wyreżyserował polską prapremierę *High School Musical*, a rok później w Teatrze Powszechnym w Radomiu – musicalu *Carmen Latina* C. McLeoda.

SYLWIA ADAMOWICZ – choreografia

Tancerka, choreografka. Pracę w zawodzie tancerza podjęła w 1993 roku po zakończeniu kariery sportowej (gimnastyka sportowa). Jako tancerka i aktorka brała udział w licznych produkcjach telewizyjnych i kinowych (*13 posterunek* w reż. M. Ślesickiego, *Ubu król* w reż. P. Szulkina). Występowała w wielu spektaklach teatralnych, takich jak: *Bajor w Buffo* w reż. J. Józefowicza w Studio Buffo w Warszawie, *Pan Twardowski* J. Grzywacza w reż. K. Jasińskiego i *Królewna Śnieżka* wg braci Grimm w reż. K. Kolbergera w Teatrze Komedia w Warszawie, *Jeździec burzy* A. Jakubika w reż. autora w Teatrze Rampa w Warszawie, *Opentaniec* w reż. J. Stańka w Teatrze Muzycznym w Gdyni, *Czerwony Kapturek* M. Kowalewskiego w reż. K. Adamskiego w Teatrze Na Woli w Warszawie. Jako choreografkę i tancerkę można ją było oglądać w przedstawieniu *Metropolis Show* w Japonii i w produkcji telewizyjnej *Brell* w reż. R. Kołakowskiego Teatru im. J. Słowackiego w Krakowie. Jako dance capitán współpracowała z Jarosławem Stańkiem w ramach produkcji *Hair* G. MacDermota w Maag Hall w Zurichu. W 2008 roku była choreografką musicalu *Boyband* P. Quiltera w reż. T. Dutkiewicz w Teatrze Komedia w Warszawie. Współpracowała jako choreografka z A. Wajdą przy filmie *Tatarak*, z G. Kuczeriszką przy *Teraz albo nigdy*, z M. Kwiecińskim przy *Jutro idziemy do kina* oraz z K. Langiem przy *Miłości na wybiegu*. Sprawuje opiekę choreograficzną nad programem Filharmonia dowcipu. W 2008 roku otworzyła jedno z największych studiów tanecznych w Warszawie – Free Art Fusion – szkolące adeptów w zakresie tańca, wokalu i aktorstwa. W 2009 roku zrealizowała jako choreografka *High School Musical* w Gliwickim Teatrze Muzycznym, a w 2010 – musical *Carmen Latina* C. McLeoda oraz spektakl *Iwona, księżniczka Burgunda* W. Gombrowicza w reż. S. Máté w Teatrze Powszechnym w Radomiu.

WOJCIECH STEFANIAK – scenografia

Scenograf. Kaliszanin. W 1991 r. ukończył z wyróżnieniem Wydział Wzornictwa Przemysłowego warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych i zwyciężył w Konkursie im. Z. Czermańskiego na najlepszy dyplom tej uczelni. Był stypendystą Ministerstwa Kultury i Sztuki. Od kilkunastu lat zajmuje się przede wszystkim scenografią teatralną, choć interesuje go również grafika, sztuka sakralna i użytkowa. Laureat Nagrody Prezydenta Miasta Kalisza w roku 2000 i 2003. Wyróżniony za scenografię do spektaklu *Cukier w normie* S. Shuty'ego w Teatrze Łaźnia Nowa w Krakowie na XI Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Pracuje z najlepszymi polskimi reżyserami teatralnymi i filmowymi. Ma na swoim koncie ponad sto czterdzieści realizacji w teatrach w Kaliszu, Poznaniu, Warszawie, Krakowie, Wrocławiu, Łodzi, Poznaniu, Olsztynie, Słupsku, Gdyni, Gdańsku, Gliwicach, Toruniu, Zielonej Górze, Szczecinie, Koszalinie, Radomiu, Sosnowcu, Rzeszowie, Białymstoku, Czeskim Cieszynie, Wilnie, a także w Operze Bałtyckiej w Gdańsku. Na stałe współpracuje z warszawskimi teatrami Kwadrat i Komedia.

ZOFIA DE INES – kostiumy

Scenograf, kostiumograf, projektant mody, rysownik. Ukończyła Politechnikę Krakowską na Wydziale Architektury (dyplom inżyniera architekta) oraz Wydział Scenografii ASP w Krakowie. Projektuje scenografie i kostiumy w teatrze dramatycznym, muzycznym, lalkowym, operze, balecie, pantomimie, telewizji i filmie. Debiutowała kostiumami do *Białego małżeństwa* w reż. K. Brauna w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu i tę pracę z zaprojektowaną przez siebie scenografią powtórzyła w teatrze w Port Jefferson w stanie Nowy Jork w USA. Teatr stał się dla niej właściwym miejscem dla autorskich realizacji, spełnienia własnych wizji, wyobrażeń, fantazji i kreacji. Ma na koncie ponad dwieście realizacji. W licznych teatrach dramatycznych (m.in. Stary Teatr w Krakowie, Teatr Narodowy, Teatr Ateneum, Teatr Polski i Teatr Powszechny w Warszawie, Teatr Wybrzeże w Gdańsku) współpracowała z wybitnymi reżyserami, m.in. z Jerzym Jarockim, Maciejem Prusem, Adamem Hanuszkiewiczem, Mariuszem Trelińskim, Leszkiem Mądzikiem, Zofią Kalińską i Tomaszem Koniną. W teatrach operowych zrealizowała m.in.: *Fausta* w Teatrze Wielkim w Warszawie i *Salome* w Teatrze Wielkim w Poznaniu w reż. M. Weissa-Grzebińskiego, *Damę pikową*, *Czarną maskę* i *Ubu króla* w reż. K. Nazara w Operze Krakowskiej, *Tankreda* w reż. T. Koniny w Teatrze Wielkim w Warszawie, *Rigoletto* w reż. K. Jasińskiego w Teatrze Wielkim w Poznaniu i w reż. H. Baranowskiego w Operze Krakowskiej, *Straszny dwór* w reż. M. Grabowskiego w Teatrze Wielkim w Warszawie, *Ascanio in Alba* w reż. M. Znanieckiego w Teatro Comunale w Bolonii. Współpracowała również z Polskim Teatrem Tańca i Ewą Wycichowską (*Niebezpieczne związki*, *Przypadki pana von K.*) oraz z Henrykiem Konwińskim, z którym zrealizowała balet *Romeo i Julia* w Operze Śląskiej. Spośród jej realizacji w teatrach muzycznych warto wymienić *Proces* i *Księżniczkę czardasza* w Teatrze Muzycznym w Gdyni, *The Rocky Horror Show* w Teatrze Rozrywki w Chorzowie oraz *Zemstę niotoperza* i *Annę Kareninę* w Gliwickim Teatrze Muzycznym. Współpracuje także z teatrami lalkowymi (Teatr Baniałuka w Bielsku-Białej, Teatr im. A. Smolki w Opolu). Przez wiele lat współpracowała z twórcą Wrocławskiego Teatru Pantomimy Henrykiem Tomaszewskim. Zrealizowała trzy spektakle autorskie: poświęconych kreacyjnej funkcji kostiumu i jego związkom z płcią *Idoli perwersji* (z Teatrem Ekspresji, 1991), poświęcone związkom kostiumu z modą przedstawienie *Między teatrem a haute couture* (z Polskim Teatrem Tańca, 1998) oraz metafizyczny spektakl *Na krawędzi* (Teatr Rozrywki, 2006).

Zorganizowała kilka wystaw indywidualnych w kraju i za granicą, zajmuje się też rysunkiem i plakatem, pisze teksty poświęcone kostiumowi i modzie. Wykłada kostiumografię w Międzynarodowej Szkole Kostiumografii i Projektowania Ubioru w Warszawie.

GRZEGORZ JABŁOŃSKI – kierownictwo muzyczne

Kompozytor i producent muzyczny. Absolwent Wydziału Jazzu i Muzyki Rozrywkowej Akademii Muzycznej w Katowicach na kierunku aranżacja i kompozycja. Współpracował z czołowymi artystami polskiej sceny muzycznej, m.in.: Natalią Kukulską, Edytą Górniak, Ewą Bem, Urszulą Dudziak, Anią Szarmach, Andrzejem Piasecznym, Kayah. Tworzy oprawę muzyczną do wielu produkcji telewizyjnych. Był kierownikiem muzycznym programów *Idol* oraz *Showtime*. Twórca aranżacji do musicali *Boyband*, *Piaf* oraz *Carmen Latina*.

ALDONA KRASUCKA – przygotowanie wokalne

Absolwentka Wydziału Kompozycji i Teorii Muzyki Akademii Muzycznej (PWSM) w Łodzi. Wykładowca impostacji głosu na Wydziałach Aktorskich PWSFTviT w Łodzi (1978-1983) oraz Akademii Teatralnej w Warszawie (1985-2008). Równolegle pracuje w teatrach operowych jako korepetytor solistów (w Operze Nova w Bydgoszczy, w Teatrze Wielkim w Łodzi i w Teatrze Wielkim w Warszawie) i w teatrach dramatycznych przy realizacji spektakli muzycznych (m.in. Teatr Ateneum, Teatr Dramatyczny, Teatr Scena Prezentacje i Teatr Łalka w Warszawie). Pełniła funkcję kierownika muzycznego Teatru im. W. Bogusławskiego w Kaliszu. W latach 1990-92 była pierwszym pedagogiem wokalnym musicalu *Metro*. Jako pianistka towarzyszy śpiewakom operowym i śpiewającym aktorom. Bierze udział w spektaklach teatralnych jako muzyk, lider zespołu i aranżer. Od 1989 r. występuje z Marianem Opanią w recitalu *Moje fascynacje*. Prowadzi szkolenia głosowe dla osób różnych zawodów. Opracowała własną metodę pracy nad głosem powiązaną z elementami psychoterapii. Od 1994 r. współpracuje z Laboratorium Psychoedukacji w Warszawie. W Teatrze Polonia przygotowała wokalnie spektakle *Boska!*, *Dancing*, *Bagdad Cafe* i *Wassa Żelaznowa* w Och-teatrze.

PIOTR PAWLIK – światło

Na stałe związany z Teatrem Polonia i Och-teatrem, w których realizował światła do *Hipnozy* w reż. K. Materny, *Wassy Żelaznowej* w reż. W. Raźniaka, *Pana Jowialskiego* w reż. A. Polony i J. Opalskiego, *Białej bluzki* w reż. M. Umer oraz do *Przygody* w reż. K. Jandy. Współpracował m.in. z Agatą Dudą Graczą przy większości jej realizacji teatralnych oraz z Grzegorzem Jarzyną (*Bzik Tropikalny*, *Książę Myszkina*, *Uroczystość*), Mają Kleczewską (*Makbet*), Krzysztofem Warlikowskim (*Hamlet*), Robertem Czechowskim (*Kaspar Hauser*, *Jak wam się podoba*, *Stworzenia sceniczne*), Henrykiem Baranowskim (*Makbet*, *Proces*, *Zamek*), Józefem Opalskim (*Loteria na mężów, czyli Narzeczony nr 69*, *Akompaniator*, *Jesienin*), Pawłem Łysakiem (*Noc Helvera*, *Książę Niezłomny*, *Helmucik*) i Arturem Tyszkiewiczem (*Dracula*, *Balladyna*). Autor widowisk świetlnych (m.in. *Poezja witraży* w Kościele Franciszkanów, *Tryptyk Stanisławowski* w Katedrze Wawelskiej czy koncert audiowizualny w Radziejowicach).

AKTORZY

ANETA TODORCZYK-PERCHUĆ – Janet

Aktorka, piosenkarka. Absolwentka Akademii Teatralnej w Warszawie. Debiutowała w 2001 roku Teatrze Narodowym w Warszawie, którego aktorką była w latach 2001-2009 i w którym zagrała w spektaklach: *Szkoła* żon Moliera w reż. J. Englerta, *Żaby Arystofanesa* w reż. Z. Zamachowskiego, *Wesele* S. Wyspiańskiego w reż. J. Grzegorzewskiego, *2 maja* A. Saramonowicza w reż. A. Glińskiej, *Happy End* B. Brechta i K. Weilla w reż. T. Bradeckiego oraz *Opowiadania dla dzieci* wg I. Singera w reż. P. Cieplaka. W latach 2006-2009 współpracowała z Teatrem Studio Buffo w Warszawie (*Wieczór francuski*, *Ukochany kraj*, *Hity* w reż. J. Józefowicza, *Próby* wg B. Schaeffera w reż. W. Śmigasiewicza). W 2006 roku w warszawskim Teatrze

Montownia zagrała w spektaklu *Lovv* S. Lindberga w reż. M. Pasiecznego. Występuje również w serialach telewizyjnych (m.in. *Samo życie* i *Stacyjka*), zagrała w filmach *Milczenie jest złotem* w reż. E. Pytki i *Kameleon* w reż. J. Kijowskiego. Przygotowała własny recital pt. *Niedoroślam* w reż. Ł. Wiśniewskiego.

ANNA WODZYŃSKA – Janet

Absolwentka Studium Wokalno-Aktorskiego im. D. Baduszkowej przy Teatrze Muzycznym w Gdyni. Zadebiutowała rolą siostry Julii w spektaklu *Benvolio i Rozalina* na podstawie W. Szekspira w reż. R. Klynstry w Teatrze Rozmaitości w Warszawie. Przez ponad dwa sezony była związana z warszawskim Teatrem Komedia, gdzie w spektaklu *Stepping out* R. Harrisa w reż. K. Jasińskiego grała rolę Lynne. Współpracowała z Mazowieckim Teatrem Muzycznym Operetką Warszawską przy spektaklu F. Lehára *Wesoła wdówka* w reż. A. Strzeleckiego (rola Praskowii) oraz Teatrem Bajka w Warszawie przy realizacji spektaklu *Kompania Dropa* w reż. M. Kołaczkowskiego. Obecnie można ją oglądać na deskach Teatru Polskiego w Poznaniu

w roli Małgorzaty w spektaklu *Mistrz i Małgorzata* M. Bułhakowa w reż. G. Lifanowa. Zagrała w kilku serialach (m.in. *Klan*, *Kryminalni*, *Barwy szczęścia*, *Magda M.* i *Pierwsza miłość*), filmach (*The Aryan Couple* w reż. J. Daly'ego, *To nie tak jak myślisz*, *kotku* w reż. S. Kryńskiego, *Senność* w reż. M. Piekorz), teledyskach oraz programach telewizyjnych. Zajmuje się również dubbingiem (głosu użyczyła m.in. w filmach: *Wyprawa na Księżyc 3D*, *Madagaskar 2*, *Czarodziej z Waverly Place*).

ANNA OBERC – Magenta

Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie. Występowała m.in. w krakowskich teatrach Ludowym, gdzie zagrała w *Królowej przedmieścia* K. Krumińskiego w reż. M. Grąbki i *Księżniczce Turandot* C. Gozziego w reż. K. Deszcz, oraz Stu, gdzie zagrała w *Ślebodzie, czyli Powabach życia* K. Przerwy-Tetmajera i *Szlachcica poczciwego portrecie własnym* M. Reja w reż. W. Śmigasiewicza, *Sztuce kochania. Scenach dla dorosłych* Z. Książka, *Zemście* A. Fredry i *Królu Learze* W. Szekspira w reż. K. Jasińskiego oraz w programie *Wszystcyśmy z jednego szynela* w reż. R. Kmity. Występowała również w Teatrze Łażnia Nowa w Krakowie (*From Poland with Love* P. Demir-

skiego w reż. P. Waligórskiego) oraz warszawskich teatrach Bajka (*Sceny dla dorosłych, czyli Sztuka kochania* Z. Książka w reż. K. Jasińskiego) i Studio Buffo (*Karuzela marzeń* A. Wojtyszko i M. Wróbel w reż. J. Józefowicza). Ma także na swoim koncie kilka ról w serialach telewizyjnych, m.in. w *Majce*, *Samym życiu* i *Na dobre i na złe*, oraz w filmach (*Fenomen* w reż. T. Paradowicza i *Rysa* w reż. M. Rosy).

MARTA WIEJAK – Magenta

Absolwentka Studium Wokalno-Aktorskiego przy Teatrze Muzycznym w Gdyni. W gdyńskim teatrze wystąpiła w musicalach: *12 ławek* i *Fame* S. Margoshesa w reż. J. Stańka, *Footloose* T. Snowa, *Dracula* K. Svobody i *My Fair Lady* F. Loewego w reż. M. Korwina oraz *Francesco* P. Dziubka w reż. W. Kościelniaka. W 2008 roku zagrała Maggie w polskiej prapremierze *A Chorus Line* M. Hamlisha w reż. M. Hamilton w Teatrze Muzycznym Capitol we Wrocławiu, a w 2010 roku tytułową rolę w musicalu *Carmen Latina* C. McLeoda w reż. T. Dutkiewicza w Teatrze Powszechnym w Radomiu. Występowała również w operach *Borys Godunow* M. Musorgskiego, *Oniegin* P. Czajkowskiego i *Traviata* w reż. M. Trelińskiego w Teatrze Wielkim w Warszawie.

DOMINIKA GUZEK – Columbia

Uczestniczka programu Szansa na sukces, prezydentka programu 5-10-15. Laureatka II nagrody w Krajowym Finale Eurowizji Dziecięcej w 2003 roku oraz licznych ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów piosenki. W 2007 roku zagrała w musicalu *Koty* A. Lloyd Webbera w reż. W. Kępczyńskiego w warszawskiej Romie, a dwa lata później wystąpiła w polskiej prapremierze *High School Musical* w reż. T. Dutkiewicza w Gliwickim Teatrze Muzycznym. W 2010 roku w tym samym teatrze zagrała Crissy w *Hair* G. MacDermota w reż. W. Kościelniaka, a w Teatrze im. W. Bogusławskiego w spektaklu muzycznym *Summertime*, również w reżyserii W. Kościelniaka.

AGNIESZKA WAJS – Columbia

Absolwentka Studium Aktorskiego przy Teatrze Śląskim w Katowicach z 2007 roku, studiowała również na Uniwersytecie Śląskim politologię (specjalizacja dziennikarska i komunikacja społeczna). Debiutowała w 2002 roku w Gliwickim Teatrze Muzycznym w europejskiej prapremierze musicalu *Footloose* T. Snowa w reż. M. Korwina, w którym zagrała Wendy Jo. Na gliwickiej scenie występowała również w musicalach *Grają naszą piosenkę* M. Hamlisha w reż. J. Chmielnika oraz *42 ulica* H. Warrena i *Ragtime* S. Flaherty'ego w reż. M. Sartovej. Współpracowała z Teatrem Rozrywki w Chorzowie, gdzie pojawiła się w obsadzie *West Side Story* L. Bernsteina w reż. L. Adamica, oraz z Teatrem Śląskim w Katowicach, gdzie grała w spektaklach:

W obłęzieniu P. Szmítke, *Jubileuszowe powroty* J. Pary oraz *Ubu*

król – słowem: Polacy A. Jary'ego w reż. L. Adamica. Używała głosu postaciom bajkowym w ramach współpracy ze studiem dubbingowym IZ Tekst, występowała w serialu *Święta wojna*, współpracowała z TVS Silesia, jest autorką i producentką programu dla dzieci w telewizji T@Wizja.

ANNA ANDRZEJEWSKA – Fantom

Absolwentka szkoły baletowej. Występowała w Teatrze Wielkim w Łodzi, tańczyła główną rolę w balecie *Wesele* w Ojcowie, brała również udział w konkursie „Najlepszy absolwent 2003”. Szkoliła się w londyńskim Pineapple Dance Studio i szkole tańca w Hamburgu, uczestniczyła też w warsztatach tańca współczesnego w Poznaniu i Bytomiu. Bezpośrednio po ukończeniu szkoły wzięła udział w pierwszym show tanecznym w Polsce *Opentaniec* J. Stańka, gdzie powierzono jej jedną z głównych ról. Występowała również w projekcie teatralnym *12 ławek* w reż. J. Stańka, w spektaklu *Świat za trzy grosze* w reż. J. J. Połońskiego oraz w multimedialnym show *Olza* we współpracy z artystami z Czech. Została zaproszona do zagrania roli Julii

w widowisku muzycznym *Romeo i Julia*. Wraz z grupą Fair Play Crew i Whsb wzięła udział w projekcie teatralnym *Morosophus*, który na międzynarodowym festiwalu Bruk zdobył główną nagrodę. Występuje w spektaklach Teatru Muzycznego Roma, w multimedialnym spektaklu *Grzechy* oraz litewskiej produkcji *Dzwonnika z Notre Dame*. Brała udział w licznych programach telewizyjnych i koncertach gwiazd oraz w półrocznym międzynarodowym tournée niemieckiej produkcji *Moulin Rouge*. Ćwierćfinalistka You Can Dance 5.

JUSTYNA BANASIAK – Fantom

Przez trzynaście lat trenowała gimnastykę artystyczną. Brała udział w wielu turniejach, m.in. w mistrzostwach świata i Europy. W 2004 roku uczestniczyła jako gimnastyczka w igrzyskach olimpijskich w Atenach. Po zakończeniu kariery sportowej zajęła się tańcem. Wystąpiła w musicalu *Fame* Teatru Muzycznego w Gdyni w reż. i chor. J. Stańka. Umiejętności taneczne rozwijała na warsztatach w londyńskim Pineapple Dance Studio, Broadway Dance Center w Nowym Jorku oraz w Debbie Reynolds Professional Rehearsal Studio i Millennium Dance Complex w Los Angeles. Wzięła udział w programie tanecznym You Can Dance oraz projektach i programach TVN Projekt plaża, Allezima i Mam talent. W 2009 roku brała udział w londyńskim pokazie Alternative

Hair Show, a rok później w spektaklu *Metropolish* grupy Fair Play i Jarosława Stańka, w produkcji teledysku dla Disney Channel oraz w otwarciu Letnich Igrzysk Paraolimpijskich.

MAGDA ŻEBEREK – Fantom

Tancerka, dyplomowany instruktor tańca jazzowego. Jej przygoda z tańcem rozpoczęła się w wieku siedmiu lat w osiedlowym klubie tańca disco dance. Trzy lata później trafiła do Studio Buffo. Tam pod okiem wybitnych instruktorów szkoliła swoje umiejętności taneczne w takich technikach jak modern jazz, klasyka, step czy jazz. Przez siedem lat należała do grupy tańca Sway, prowadzonej przez Annę Wielogórką. Tańczyła w spektaklu *Opowieści lasku wiedeńskiego* w reż. A. Glińskiej w Akademii Teatralnej w Warszawie, bierze udział w projekcie muzyczno-tanecznym *Chopin klasycznie, jazzowo, rockowo*, który został wystawiony w Chicago, Zagrzebiu, Kairze, Berlinie, Bukareszcie oraz na Expo

2010 w Szanghaju. Na swoim konczie ma również udział w takich przedsięwzięciach jak oprawa taneczna gali z okazji rocznicy wręczenia nagrody Nobla Lechowi Wałęsie, występy na festiwalu sopockim oraz Sylwestrze z Polsatem oraz w wielu pokazach komercyjnych. Występowała w takich programach telewizyjnych jak: Kawa czy herbata, Załóż się, Rower Błażeja, Jaka to melodia? i Kocham cię, Polsko. Była opiekunem artystycznym zespołu dziecięcego Fasolki.

ANDRZEJ SKORUPA – Frank’N’Furter

Absolwent Studium Wokalno-Aktorskiego przy Teatrze Muzycznym w Gdyni oraz studio GTM Junior przy Gliwickim Teatrze Muzycznym. W Gdyni występował w musicalach: *Chicago* J. Kandra, *Kiss me, Kate* C. Portera, *Piękna i Bestia* A. Menkena, *My Fair Lady* F. Loewego w reż. M. Korwina, *Fame* S. Margoshesa w reż. J. Stańka, *Skrzypek na dachu* J. Bocka w reż. J. Gruzy i *Lalka* P. Dziubka wg powieści B. Prusa w reż. W. Kościelniaka oraz w spektaklu dyplomowym *Gdyby* B. Schaeffera w reż. M. Tafejki. W 2009 roku zagrał Chada w polskiej prapremierze *High School Musical* w reż. T. Dutkiewicza, a w 2010 roku Claude’a Bukovsky’ego w *Hair* w reż. W. Kościelniaka w Gliwickim Teatrze Muzycznym. W tym samym

roku wystąpił również w spektaklu muzycznym *Summertime* w reż. W. Kościelniaka w Teatrze im. W. Bogusławskiego w Kaliszu. W 2009 roku zdobył wyróżnienie na I Europejskim Festiwalu Duetów Operetkowych i Musicalowych „Face to Face”, zorganizowanym przez Teatr Muzyczny w Poznaniu.

KAMIL DOMINIAK – Brad

Student Akademii Teatralnej w Warszawie. Występował w spektaklach *Ikar* Kompanii Primavera w Warszawie w reż. D. Lewandowskiego i *Balladyna* J. Słowackiego w reż. A. Tyszkiewiczza Teatru Narodowego w Warszawie oraz w widowisku muzycznym *21* w reż. J. J. Połńskiego i J. Stańka. Dubbingował również Sorena w polskiej wersji językowej filmu animowanego *Legenda sowiego królestwa* w reż. Z. Snydera.

KAMIL KULDA – Brad

Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie oraz Studia Aktorskiego Art-Play w Katowicach. W czasie studiów występował m.in. w trans-operze *Sen nocy letniej* L. Moździerza w reż. W. Kościelniaka PWST w Krakowie i w spektaklu *Gang Bang* P. Sali w reż. K. Jaworskiego w Narodowym Starym Teatrze w Krakowie. Później zagrał m.in. w musicalach *Ragtime* S. Flaherty’ego w reż. M. Sartovej i *Footloose* T. Snowa w reż. M. Korwina w Gliwickim Teatrze Muzycznym oraz w spektaklach *Operetka* W. Gombrowicza w reż. M. Grabowskiego w Teatrze Stu w Krakowie, *Pamiętnik z Powstania Warszawskiego* wg M. Białoszewskiego w reż. J. Bielunasa w Teatrze Kamienica w Warszawie i *Księżniczka na opak wywrócona* Calderona w reż. J. Englerta w Teatrze Narodowym w Warszawie. Wystąpił m.in. w filmach *Pora mroku* w reż. G. Kuczeriszki i *Być jak Deyna* w reż. A. Wieczur-Bluszcz.

TOMASZ BACAJEWSKI – Riff Raff

Na co dzień mieszka i pracuje w Gdyni, gdzie można zobaczyć go na deskach Teatru Muzycznego w rolach: Kazia Starskiego w *Lalce* i Barbaro we *Francuscu* P. Dziubka w reż. W. Kościelniaka, Herberta w *Spamalocie* J. Du Preza i E. Idlego, Freddiego w *My Fair Lady* F. Loewego w reż. M. Korwina i Joe Vegasa w *Fame* S. Margoshesa w reż. J. Stańka. Zagrał ponadto role: Travisa/ Chucka w *Footloose* T. Snowa, Billa Calhouna/Lucentia w *Kiss me*, Kate C. Portera i Jeana Michela w *Klatce wariatek* J. Hermana w reż. M. Korwina, Four Eyed Moego w *Pięciu braciach* Moe w reż. O. Lubaszenki, Kota w *Pinokiu* W. Korcza w reż. B. Szyca i Rzemieśnika w *Śnie nocy letniej* L. Możdzera w reż. W. Kościelniaka. Wystąpił także w spektaklach: *Chicago*, *Dracula*, *Słowa – Jacek Kaczmarski*, *Janosik, czyli Na szkle malowane*, *Jesus Christ Superstar*, *Ania z Zielonego Wzgórza*, *Atlantis* i *Hair*. Brał udział w spektaklach i koncertach anglojęzycznych wystawianych w Kanadzie, Austrii, Niemczech i Szwajcarii. W Teatrze Komedia w Warszawie występował w spektaklu *Boyband* P. Quiltera w reż. T. Dutkiewicza jako jeden z członków tytułowego zespołu. Jest absolwentem Studium Wokalno-Aktorskiego im. Danuty Baduszkowej w Gdyni, a od 2004 roku aktorem Teatru Muzycznego w Gdyni.

GRZEGORZ PACANOWSKI – Riff Raff

Absolwent Studium Wokalno-Aktorskiego przy Teatrze Muzycznym w Gdyni. Występował w musicalach *Dracula* K. Swoobody w reż. M. Korwina i J. Stańka, *Fame* S. Margoshesa w reż. M. Talarczyk (spektakl dyplomowy), *Jesus Christ Superstar* A. Lloyd Webbera i *Skrzypek na dachu* J. Bocka w reż. M. Korwina w Teatrze Muzycznym w Gdyni oraz *Carmen Latina* C. McLeoda w reż. T. Dutkiewicza w Teatrze Powszechnym w Radomiu. Zagrał również w spektaklach: *Jak Piekarczyk Chwał Elbląg uratował* J. Komorowskiego w reż. M. Siedlera w Teatrze Dramatycznym w Elblągu, *Zemsta* A. Fredry w reż. I. Kaskiewicza i *Testosteron* A. Saramonowicza w reż. B. Semotiuka w Nowym Teatrze w Słupsku oraz *Była sobie piosenka* M. Bartkowicza i *A. Ozgi* w reż. A. Ozgi, *Ferdynand* W. Gombrowicza w reż. B. Wyszomirskiego i *Romeo i Julia* W. Szekspira w reż. K. Deszcz w Teatrze Powszechnym w Radomiu. Wystąpił w serialach *Na Wspólnej*, *M jak miłość*, *Ludzie Chudego* i *Ojciec Mateusz*.

WOJCIECH MICHALAK – Rocky

Absolwent Akademii Teatralnej w Warszawie. Wystąpił m.in. w spektaklach: *Bracia krwi* W. Russela w reż. A. Rozhina i *Poskromienie złośnicy* W. Szekspira w Teatrze Rampa w Warszawie, *Moulin Noir. Antyrewia* w reż. M. Przybylskiego w Teatrze Współczesnym w Warszawie, *Trzy siostry* A. Czechowa w reż. A. Domalika w teatrze Akademii Teatralnej w Warszawie, *Baladyna* J. Słowackiego w reż. A. Tyszkiewiczza w Teatrze Narodowym w Warszawie, *Obiad* w reż. T. Bajerskiego i E. Wojtaszka w Teatrze Collegium Nobilium w Warszawie oraz w widowisku muzycznym *21* w reż. J. J. Połńskiego i J. Stańka. Grał również „Rafę” w serialu *Tancerze*.

MACIEJ RADEL – Rocky

Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej, Telewizyjnej i Filmowej w Łodzi. W latach 2007-2008 był aktorem Teatru Polskiego w Bydgoszczy, gdzie wystąpił m.in. w spektaklach: *Powrót Odysa* S. Wyspiańskiego w reż. P. Wodzińskiego, *Drugie zabicie psa* M. Hłaski w reż. W. Rubina oraz *Sprawa Dantona* S. Przybyszewskiej w reż. P. Łysaka. W 2007 roku zagrał w przedstawieniu *Chłopiec z gwiazd* O. Wilde'a w reż. W. Malajkata w Teatrze Dzieci Zagłębia w Będzinie. Występował w musicalach *Boyband* P. Quiltera w reż. T. Dutkiewicza w Teatrze Komedii w Warszawie i *Bagdad Cafe* P. Adlona w reż. K. Jandy w Teatrze Polonia w Warszawie oraz w spektaklach *Kot w butach*

J. Bończyka w reż. autora oraz *Pan Tadeusz i inne obce języki* wg A. Mickiewicza w reż. J. Szczepkowskiej w Teatrze Syrena w Warszawie. Zagrał również w filmach *General Nil* w reż. R. Bugajskiego i *Stary człowiek i pies* w reż. W. Leszczyńskiego i A. Kostenki oraz w serialach *Ojciec Mateusz*, *Brzydula*, *Teraz albo nigdy* i *Na dobre i na złe*.

KRZYSZTOF BRODA-ŻURAWSKI – Eddie i Dr Scott

Absolwent Studium Wokalno-Aktorskiego przy Teatrze Muzycznym w Gdyni. W sezonie 2004/2005 był aktorem Teatru Rozrywki w Chorzowie, gdzie zagrał m.in. w musicalu *Dyzma* W. Korcza w reż. L. Adamika. Występował w Teatrze Muzycznym w Gdyni (*Jesus Christ Superstar* A. Lloyd Webbera w reż. M. Korwina, *Sen nocy letniej* L. Mozdzera w reż. W. Kościelniaka), Teatrze Muzycznym Capitol we Wrocławiu (*Scat* L. Mozdzera w reż. W. Kościelniaka, *My Fair Lady* F. Loewego w reż. A. Kękuś, *Śmierdź w górach* K. Imieli i C. Studniaka w reż. autorów) i Teatrze Komedii w Warszawie (*Niebezpieczne związki* C. Hamptona w reż. B. Wyszomirskiego). Był finalistą konkursu aktorskiej interpretacji piosenki na 28. Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we

Wrocławiu. Zagrał Kudłatego w polskim tournée spektaklu *Scooby-Doo i widmo piratów* na licencji Warner Bros., *Lenina* w musicalu *21* M. Lorenca i M. Miklaszewskiej w reż. J. Stańka, w kilku zagranicznych produkcjach musicalowych (*Hair* G. MacDermota w reż. J. Stańka w Zurychu, *Jesus Christ Superstar* A. Lloyd Webbera w reż. M. Korwina), filmach (*Kalter Sommer* w reż. H. Schoena, *Wir, Weltmesiter* w reż. G. Knoppa, S. Dehnhardta i M. Brodzkiego) i serialach (*Doręczyciel*, *Fala zbrodni*, *Biuro kryminalne*).

BŁAŻEJ OLMA – Eddie i Dr Scott

Absolwent Autorskiej Szkoły Musicalowej Macieja Pawłowskiego w Bielsku Białej. Wystąpił m.in. w spektaklach *Tak wiele przeszliśmy, tak wiele jeszcze przed nami* A. Paługi w reż. P. Ratajczaka Teatru Polskiego w Bielsku-Białej oraz *Oskar i pani Róża* E.-E. Schmita w reż. K. Abrahamowicz grupy teatralnej Trzy-Dzieści-Sześć Krzesel. Występuje na licznych koncertach. Był członkiem zespołu kabaretowego Instytut Sztuki Dojrzałej, a obecnie współpracuje z grupą aktorską Studia Aktorów Paris-Paris.

RAFAŁ BRYNDAL – Narrator

Satyryk, autor tekstów piosenek, sztuk teatralnych i scenariuszy sitcomów, dziennikarz radiowy oraz artysta kabaretu. Redaktor naczelny miesięcznika kulturalnego „Bluszcz”. Jeszcze jako student prawa na Uniwersytecie im. Mikołaja Kopernika w Toruniu stworzył swój pierwszy kabaret. Był pierwszym laureatem festiwalu kabaretowego Paka. W 1992 roku założył wraz z bratem Jackiem zespół muzyczny Atrakcyjny Kazimierz, z którym wylansował wiele przebojów. Był autorem tekstów do programów telewizyjnych, felietonistą „Twojego Stylu” i „Machiny”, której został również dyrektorem muzycznym. Jego monodram *Chodnik*, wyreżyserowany przez T. Dutkiewicza, wygrał Festiwal Teatrów Jednego Aktora w Toruniu. W latach 1998-2006 razem

z Rafałem Sławoniem, Martą Lipińską i Edytą Jungowską w Radio Zet prowadził program *Rozmowy rolowane*, a potem *Szyc z Bryndalem*, czyli o dwóch takich, co mogą ukraść wszystko. Od kilku lat prowadzi w stacji Chillizet audycję *Rafał Bryndal Jazz Quartet*, wydał również dwie płyty – składanki jazzowe – pod tym samym tytułem (obecnie pracuje nad trzecią). Współpracował z „Przekrojem”, a w dodatku telewizyjnym „Gazety Wyborczej” regularnie ukazują się jego wywiady. W 2006 roku wystąpił jako prowadzący show w filmie *Jasne błękitne okna*, w reż. B. Lindy, pojawił się również w obsadach seriali *39 i pół* oraz *Niania*. W serialu kabaretowym telewizyjnej Dwójki *Rodzina Trendych* grał Tatę.

JAROSŁAW DERYBOWSKI – fantom

Absolwent Studium Wokalno-Baletowego w Gliwicach oraz szkoły Janusza Józefowicza przygotowującej do udziału w musicalu *Metro*. Z *Metrem* był związany przez dwanaście lat, wystąpił w nim m.in. na Broadwayu. Brał udział w rewiach Małgorzaty Potockiej oraz w programach telewizyjnych, m.in. w Kabarecie Olgi Lipińskiej oraz *Co nam w duszy gra*. W latach 1994-95 pracował w Moulin Rouge jako tancerz i solista kankana. W 2004 roku zagrał Myszolapa w polskiej prapremierze *Kotów* A. Lloyd Webbera w reż. W. Kępczyńskiego w Teatrze Roma w Warszawie. W teatrze tym występował również w musicalach *Taniec wampirów* J. Steinmana w reż. C. Baltusa oraz *Akademia Pana Kleksa* A. Korzyńskiego i *Upiór w operze* A. Lloyd Webbera

w reż. W. Kępczyńskiego. W 2008 roku zagrał Jaya w musicalu *Boyband* P. Quiltera w reż. T. Dutkiewicza w Teatrze Komedia w Warszawie.

JAKUB KONIECZNY – fantom

Tańczy od ósmego roku życia. Trenował taniec towarzyski, zdobywając klasę taneczną A w stylach standardowych i latynoamerykańskich. Innym rozdziałem w jego tanecznej karierze jest taniec nowoczesny. Zdobył wraz ze swoim zespołem I miejsce w Polsce, III miejsce w Europie i IV miejsce na świecie w kategorii disco dance. Wciąż szkoli się w innych technikach tańca pod okiem cenionych choreografów, szlifując swój warsztat. W 2008 roku debiutował na scenie w musicalu *Awatura w piekle* w reż. C. Domagały. Scena, a w szczególności musicale, to jego żywioł. Żywioł, który go pochłania w całości, i któremu oddaje się bez żadnych zahamowań. Taniec i pasja to w jego słowniku synonimy.

Fundacja Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury

Prezes Fundacji: Krystyna Janda **Członek Zarządu Fundacji:** Maria Seweryn **Rada Fundacji:** Marta Bartkowska, Janusz Jaworski, Ernest Jędrzejewski, Jerzy Karwowski, Magdalena Kłosińska **Dyrektor Teatru Polonia i Och-teatru:** Roman Osadnik **Organizacja Pracy Teatru:** Sylwia Rydlewska, Barbara Bogucka **PR i kontakty z mediami:** Marta Bartkowska **Promocja:** Darek Pabjańczyk **Impresariat:** Katarzyna Błachiewicz **Abonamenty:** Anna Krzemińska **Kasa biletowa:** Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski, Krzysztof Lipiec, Marcin Możdżyński, Tomasz Placheta **Kierownik techniczny:** Małgorzata Domańska, Piotr Pawlik **Oświetlenie i akustyka:** Mirosław Bestecki, Piotr Buźniak, Michał Cacko, Tatiana Czabańska-Cacko, Adam Czaplinski, Karol Dzielwski, Tomasz Matlingiewicz, Rafał Piotrowski, Agnieszka Szczepanowska, Jacek Sergies, Paweł Szymczyk, Waldemar Zatorski **Multimedia:** Karolina Noińska, Piotr Buźniak **Obsługa sceny:** Piotr Bajcar, Tomasz Ciach, Jan Cudak, Ryszard Homętowski, Jarosław Parzyszek, Rafał Rossa, Tomasz Rusek, Łukasz Smagalski **Fryzjerki/charakteryzatorki:** Anna Czerwińska, Monika Jan-Łechtarska, Katarzyna Marciniak, Agnieszka Rębecka **Garderobiane:** Barbara Godlewska, Wiesława Kamińska, Izabela Nojszewska, Maria Pińkowska, Władysława Trejnis **Prowadzenie spektakli:** Marta Bartkowska, Ewa Barytkiewicz, Magdalena Jaworska, Magdalena Kłosińska, Alicja Przerazińska, Ewa Ratkowska, Rafał Rossa, Jarosław Szowa, Marta Węclawska

Och-teatr
ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
Tel.: 22 589 52 00 Fax 22 589 52 06

Redakcja programu: Jacek Mikołajczyk **Projekt graficzny programu:** Katarzyna Czapska.

W programie wykorzystano zdjęcia Magdy Jaworskiej i Roberta Jaworskiego oraz projekty kostiumów autorstwa Zofii de Ines.

Kostiumy wykonano w pracowni krawieckiej Teatru Rozrywki w Chorzowie pod kierunkiem Haliny Mattheus (pracownia damska) i Andrzeja Pipera (pracownia męska).

Scenografię do spektaklu wykonano w pracowni Michała Matrasa, MAT_ART.

Animacje do spektaklu wykonano w The Bug.

♥ Dziękujemy Bartłomiejowi Kłosekowi za sponsoring oraz przygotowanie materiałów plexi do scenografii.

♥ Dziękujemy Sylwii Adamowicz i STUDIO FREE ART FUSION za pomoc w realizacji spektaklu.

Partnerzy teatru

Partnerzy premiery

BARTŁOMIEJ
KŁOSEK

THE
BUG

Partnerzy remontu teatru

Partner teleinformatyczny teatru

Spektakli dofinansowany ze środków

Patroni medialni spektaklu

SORAYA

NEW SKIN TECHNOLOGY

Specjalistyczna **terapia**

gdy zwykły krem
już nie pomaga

⌘ Kuracja
DOTLENIAJĄCA

www.ochteatr.com.pl